

Na ceste

Pre podnikateľa je cestovanie spôsobom života. V Rusku často beriem stopárov a zažil som už niekoľko úžasných vecí...

Ďalšie informácie si vyžiadajte na vyššie uvedenej adrese.
Nenechajte tento časopis bez úžitku... Dajte ho svojim priateľom.

CSLOV. NR. 982

HLAS

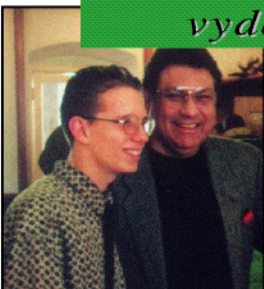

ÚPLENÉ ODPUSTENIE

Iný rozmer	2
Na mori	3
<i>Daniel Yeboah, Tel Aviv, Izrael</i>	
Úplné odpustenie	4
<i>Billy McFetridge, Belfast, Írsko</i>	
Objednajte si Hlas	10
Dôležitá poznámka	11
Bezpečnosť	12
<i>Peter Tompsett, Gresford, Anglicko</i>	
Kontaktné adresy	15
Pornografia a obavy	15
<i>Wolfgang Putz, Viedeň, Rakúsko</i>	
Vaša voľba	16
<i>Lasse Suhonen, Espoo, Fínsko</i>	
Dobré pripomenutie	17
<i>Eugene Schuler, Cleebourg, Francúzsko</i>	
Druhá šanca	18
<i>Robert Wohlers, London, Anglicko</i>	
Kto sme?	19

Príhovor vydavateľa

Richard Shakarian

Iný rozmer

Boh v poslednom čase často hovorí môjmu srdcu, že Spoločnosť je v bode prechodu do nového rozmeru, keď čoraz viac laikov začína pracovať v službách, v akých sme ich ešte nevidali. Tak ako sa pri súde zaznamenávajú výpovede svedkov vykonané pod prisahou a rozhoduje sa podľa nich, i svedectvá uverejňované v časopise Hlas neustále vyvolávajú odozvu. Po viac ako štyridsať rokov muži Spoločnosti svedčia o činoch Ježiša Krista vo svojich životoch. Tieto zážitky sú skutočné a nepopierateľné.

Ako vysvetlíte pokoj, ktorý človek má uprostred neriešiteľných situácií? Odkiaľ prichádza až neskutočne dokonalá odpoveď na určitý problém? Nemožno vysvetliť, ako sa zlomený kľb môže uzdraviť v priebehu jednej noci, ako môže vo vojenskom tábore vybuchnúť bomba, a nikto nie je zranený, ako sa niekto môže vrátiť k speváckej dráhe po zranení hlavy, pri ktorom stratil hudobný sluch. Je reálne možné, aby sa niekto katapultoval z lietadla pätnásť sekúnd pre dopadom na zem a prežil to, aby o tom mohol rozprávať? Ako vyvrátiť svedectvo ženy, ktorá odložila svoje okuliare hrubé ako dno z fľaše, pretože ich už nepotrebuje od chvíle, keď sa za ňu modlilí?

Ešte posóbivejšie ako toto všetko je však zjavne zmenený život. Keď človek, ktorý bol celý život zahľadený iba na seba a každého využíval na svoje ciele, sa jedného dňa stane citlivým a plným lásky.

Richard Shakarian
medzinárodný predseda

Na mori

Daniel Yeboah, Tel Aviv, Izrael

„Prvý dôstojník, presvedčte sa, prosím, či sú kotviace laná pripravené,“ zaznel hlas kapitána Boakya Wallaceho. V marci roku 1979 som bol zamestnaný ako kadet – navigátor v Štátnej rybárskej spoločnosti sídliacej v meste Tama v Ghane. Život námorníka bol úplne odlišný od života iných mladých mužov, ktorí si sotva mohli dovoliť trikrát denne sa najesť. V našom domovskom prístave som bol playboy a peniaze som míňal na pijanské posedenia.

Potom som stretol dievča, ktoré sa nakoniec stalo mojou ženou. Viktória ma uviedla do spoločnosti niekoľkých mladých ľudí, z ktorých jeden bol môj bývalý spolužiak. Oni boli oddanými kresťanmi a vedeli, čo to znamená mať živý vzťah s Ježišom Kristom. Začali sme s nimi intenzívne študovať Bibliu.

Tým sa pre mňa všetko zmenilo. Biblia ožila novým spôsobom a čoskoro mi bolo jasné, že Boh o mňa dbá a chce, aby sa stal ústredným bodom môjho života. Keď som Ho pozval, aby prišiel do môjho života a riadil ho, putá, ktoré ma viazali k pitiu a morálnej neviazanosti ústúpili plodom Ducha Svätého.

Pri jednej príležitosti ma Boh uchránil pre problémami, keď sa naša loď dostala do rozporov so zákonom. Nebol som vtedy na palube, pretože som bol na skúške v námorníckej akadémii. Už niekoľko rokov žijem v Izraeli, kde dosvedčujem hlbokú Božiu lásku voči mojej manželke i mne samému. Boh je bezpochyby skutočný a je naším Zdrojom pomoci.

ÚPLENÉ ODPUSTENIE

Billy McFetridge, Belfast, Írsko

V našom obecnom byte hlasno zazvonil telefón. Bol to jeden zo stoviek telefonátov, ktorými ma volali na akcie UDA (Ulsterské obranné združenie). Tentoraz sme mali vniknúť do miestneho futbalového klubu v čase, keď budú odchádzať poslední ľudia a ukradnúť klubové peniaze. Skutočnosť, že sme mali olúpiť protestantskú organizáciu, nás neznepokojovala. Zbrane, ktoré za tie peniaze dostaneme, zaisťujú, že Ulster zostane protestantský a britský. Mysleli sme si, že účel svätí prostriedky. Na nešťastie, nič nešlo tak, ako sme v ten večer plánovali, a my sme museli utiecť naprázdno. Zostal po nás zranený policajt.

V tej noci som v posteli nervózne fajčil cigaretu a mysľou som sa zatúlal niekoľko rokov dozadu. Keď som bol v roku 1972 doma na dovolenke z armády, dozvedel som sa, že môjho bratancia nemilosrdne zavraždila IRA. Po prvýkrát v živote sa ma priamo dotkli násilnosti v Severnom Írsku. Uvedomil som si, že to, čo sa stalo Jimovi, sa rovnako

dobre mohlo stať môjmu otcovi alebo mne. Tiež ma nahnevalo, že polícia neurobila nič, aby vypátrala vrahov. Začal som rozmýšľať o tom, že ľudia v Severnom Írsku by sa azda sami mali chopiť zbraní na obranu svojich práv. Potom istý priateľ z armády, ktorého odvelili do Severného Írska, náhodou kúpil auto od policajta, ktorého rozviedka IRA určila za cieľ bombového útoku. Keďže o predaji nevedeli, dali do auta výbušninu a pri výbuchu zahynul Tom i jeho dvaja spoločníci.

Krátko po týchto udalostiach ma oslovili ľudia z UDA a vyzvali ma, aby som sa k nim pridal a bojoval za protestantské záujmy v Severnom Írsku. Mysleli si, že budem dobrým vodcom, pretože som slúžil v armáde. Nevedeli však, že som nikdy nebol disciplinovaným a uvedomelým vojakom. Čas svojej služby v armáde som vyplnil alkoholom, divokými priateľmi a ľahkými ženami. Túžba po vzrušení ma rýchlo priviedla k fajčeniu marihuany a pornografii. Čoskoro som prepadol tvrdej

pornografii. V tom čase bola pornografia v Severnom Írsku prakticky nedostupná, a tak som rýchlo zistil, že oplzle obrázky tam môžem predávať za päťnásobok ceny, za ktorú som ich kúpil.

Aj keď som bol v UDA, jednako som si musel zarábať na živobytie. Prechádzal som z jedného zamestnania k druhému a pracoval som i v bezpečnostnej službe. Hoci som vozil viac peňazí ako moji kolegovia, ba mohol som i kraďnúť, zo strachu pred väzením som sa o to nikdy nepokúsil. Keď som tu pracoval, požiadali ma aby som sa stal vyhadzovačom v miestnych nočných kluboch. Platili dobre a práca bola ľahká. Postupne som strácal ilúzie o svojom pôsobení v UDA a bol som rád, že mám dôvod prerušiť s nimi styky.

V tom čase som stretol Christine a zdalo sa, že je to láska na prvý pohľad. Po niekoľkých mesiacoch som vedel, že chcem, aby sa stala mojou ženou. Zobrali sme sa v apríli roku 1977. Hoci som mal vtedy už dvadsaťsedem rokov, nedalo sa povedať, že by sme boli zrelí na manželstvo. Kvôli práci som musel byť preč dlho do noci a potom, miesto toho, aby som šiel domov k žene, chodil som piť, hrať karty alebo prehovárať čašníčky na rýchly sex. Keď som neskôr začal pracovať každý týždeň v inom meste, vytvoril som si sieť priateľiek na prespávanie. Nezmenil som sa, ani keď mi Christine povedala, že budeme mať dieťa.

Aj keď v menšom rozsahu, stále som pracoval pre UDA. Zvonka sa mohlo zdať, že paravojenské skupiny sú jednotné, ale v skutočnosti v nich existujú vnútorné boje a rivalita, čo som sám zažil na vlastnej koži, keď vybuchla nálož určená pre mňa. Našťastie, pevné dvere ochránili moju matku pred vážnym zranením.

V júni 1980 som dostal rozkaz sledovať istého človeka, ktorého budem volať Smith, a ktorého som osobne poznal. Vtedy som mal také tvrdé srdce, že som ani

Mier alebo konflikt

Hovorí sa, že v Írsku ľudia žijú s históriou vo vreckách. Je to niečo, čo nosíme so sebou. Írsko je po stáročia známe ako krajina národnostných a sektárskych zápasov. V minulosti bolo použitie sily najistejším spôsobom, ako dosiahnuť mier, aj keď taký mier nebol ničím iným ako absenciou zjavného konfliktu. Aby som bol úprimný, nevidel som na ukončenie záplavy problémov, ktorým čelia írski protestanti, inú možnosť ako ozbrojený konflikt. Pohybovali sme sa v bezvýhodiskovom kruhu. Občas sa našlo niekoľko kresťanov, ktorí hovorili o uzmiernení a o potrebe „odpustenia a zabudnutia“, ale o ja som bol presvedčený, že títo ľudia nemajú najmenšiu šancu vyriešiť ulsterské problémy. Po čase som si uvedomil, že viac ako hrdinským bojovníkom za slobodu, za akých sme sa vyhlasovali, sme boli podobní chicagským gangstrom.

Zmena potrebuje pomoc

Strata slobody ma prinútila, aby som prehodnotil celý svoj hodnotový systém. Zistil som však, že vo svojom srdci zostávajú stále nevďačný. Nebol som vďačný svojej matke za jej bezvýhradnú lásku, alebo svojmu otcovi, ktorý pracoval, aby mi zaistil slušný domov. Nebol som vďačný ani svojmu veliteľovi v armáde. Dokonca ani Christine, ktorá upevnila moje mužské sebavedomie, varila mi a porodila mi zdravého syna, sa nedostalo vďaka môjho sebeckého srdca. Nebolo to preto, že by som nechcel byť vďačný. Chcel som zmeniť svoj život a byť ako holywoodsky herec, ktorý, keď si odkrútil svoje, rozhodol sa zmeniť. Dospel som k tomu, že moje správanie sa hnusilo i mne samému, ale nebol som schopný zmeniť svoje sebecké spôsoby. Potreboval som pomoc...

nepomyslel na to, čo toho človeka čaká. Zbijú ho, alebo ho zabijú, čo na tom? V noci, keď ho zabili, som sa domov vrátil po tretej nad ránom. Nikdy som nemyslel na to, ako sa cíti Christine, keď je noc čo noc doma samá s našim malým synom. Po tri roky, čo sme boli spolu, som odmietal zaujať miesto manžela, otca rodiny a priateľa. Žil som zo dňa na deň ako dravec a hnal som sa za ľahkým sexom, ľahkými peniazmi a za ľahkými cieľmi. Moja manželka bola mojím majetkom, mojím otrokom. Udivuje ma, že Christine pri mne zostala. Keď sa narodil Christopher, zapôsobili na mňa akési neviditeľné otcovské city a ukončil som svoju teroristickú kariéru. Napodiv, v dôsledku tohoto svojho rozhodnutia som nepocítil nijaký nátlak.

Bolo to ráno 17. septembra 1980. Keď som ležal v posteli vedľa Christine, začul som klopanie na dvere. Boli to policajti. Hoci som sa snažil vyzeráť pokojne, keď prehľadávali byt, myslou sa mi prehánali obavy. Aj keď nič nenašli, povedali mi, aby som sa obliekol. „Ste zatknutý pre vraždu, McFetriga.“ Na policajnej stanici som sa dozvedel, že moje zatknutie súvisí s cestnou kontrolou v deň Smithovej smrti, pri ktorej ma pred niekoľkými mesiacmi zastavili. Bolo to v blízkosti miesta, kde zavraždili Smitha a vedeli, že mám spojenie s UDA. Hodiny a dni vyšetovania ma postupne vyčerpávali

stále viac a nakoniec som sa nervovo zrútil. Spáchal som síce väčšinu z toho, z čoho ma obviňovali, ale Smitha som nezabil. Nakoniec, v zúfalej snahe zbaviť sa vyšetrovateľov, som podpísal priznanie k všetkým obvineniam. O niekoľko dní neskôr, keď som ležal vo svojej cele s rozmermi tri krát dvaapol metra, pocítil som zaplavujúci pocit uvoľnenia. Sedem rokov som žil s vedomím, že ma jedného dňa buď chytia alebo zavraždia.

Jedinou skutočne priateľskou osobou, s ktorou som sa počas vyšetrovacej väzby rozprával, bol väzenský kaplán. „Odkiaľ ste, Billy?“ Musel som sa na chvíľu zamyslieť, aby som mohol odpovedať na túto najobyčajnejšiu otázku. Potom ma napadlo, že som mu vlastne vďačný za čas, ktorý mi venoval. Po celý svoj život som bol príliš zaujatý vlastnými vecami a neobťažoval som sa tým, aby som bol niekomu vďačný.

Kým ako slobodný človek som bol na svoju ženu ako zvieru, vo väzení som bol k nej vari ešte horší. Chcel som aby za mnou každú chvíľu chodila, nosila mi všetko možné a počúvala moje nekonečné náreky. Nedoprial som jej ani chvíľky, aby mohla povedať čo len slovo o svojom polohení a o našom synovi.

Raz, keď odišla, povedala mi dozorkyňa, čo

Sloboda vo veznici

Jediná dobrá vec je vo vedení: Je dostatok času rozmyšľať o zmysle života. Ako mladý muž som sa rozhodol pre Hedonizmus – jesť, piť, zabávať sa – zajtra sme mrtví. Táto egoistická cesta je však osamelá a neuspokojuje potrebu spoločne žiť. Neskôr som sa pripojil k lojalistom v severnom Irsku. V tomto hnutí som videl úlohu cti, rozhodnosti a obety. Po čase kratšom ako 10 rokov, mohol som rozoznať, že každá forma nacionalizmu je podvod a klam. Pýtal som sa: „Je vôbec niečo realne? Je vôbec niečo za čo sa oplatiť žiť?“ Vtedy, keď som bol na najnižšom bode v mojom živote, začal Boh pôsobiť. Po niekoľkých mesiacoch môho pobytu v Crumlin Road vedení v Belfaste rozpoznať som, že kresťanstvo nie je len náboženstvo. Je oveľa viac, je to život v sile, ktorý je možný aj vo vedení.

ja som bol vždy príliš zaneprázdnený vlastnými záležitosťami a neodpovedal som na Božiu lásku.

Nakoniec, jednej noci v marci roku 1981 som si ticho a sám kľakol vo svojej cele a pozval som Ježiša, aby prišiel do môjho života. Odovzdal som svoj život a svoju budúcnosť do jeho riadenia. Neboli tam zvony ani ohňostroje, ale spočinul nado mnou tichý pocit pokoja ako jemná morská vlna.

O niekoľko mesiacov som bol oficiálne obvinený zo svojich zločinov. Vtedy sa vrátilo moje pôvodné priznanie ako desivý príznak. „Prečo som sa len priznával k zločinu, ktorý som nespáchal?“, vzdychal som. Napriek duševnému utrpeniu som klesol na kolena a modlil som sa: „Dávam všetok tento zmätok do Tvojich rúk, Otče. Nech sa stane Tvoja vôľa.“ Krátko nato ma navštívila istá žena menom Agnes. Porozprával som jej o svojej situácii a ona predniesla moje potreby v modlitbách so svojimi priateľmi. Jedného dňa, keď som bol zúfalý zo svojho položenia, prišla Agnes. „Ak si tento zločin nespáchal, potom Boh nedovolí, aby ťa zaň potrestali,“ povedala. Bolo to skoro ako proroctvo a nie slovo sústrasti. Napriek úsiliu môjho obhajcu sme všetci očakávali to najhoršie. „Nebudte prekvapení, ak dostanete doživotie,“ povedali mi.

Keď ma môj obhajca stretol v prízemnej chodbe súdu pred začiatkom pojednávania, bál som sa, čo mi povie. „Povedali mi, sú ochotní stiahnuť obvinenie z vraždy,“ povedal. „Ide o to, že sa musíte priznať k zabitiu.“ Nemusel som dvakrát rozmýšľať. „To bola výhra!“ Môj úhrnný trest bol 152 rokov. Z dôvodu priznania a preto, že ostatné činy boli súbežné, mal som odsediť iba 12 rokov. Po čase sa veci začali meniť k lepšiemu, ale neprišlo to rýchlo ani ľahko.

Vo väzení je úplne iná spoločnosť ako vonku. Vo väzení sa každý stará o seba. Naučíte sa, s ktorými ľuďmi sa možno zblížiť a ktorým sa treba vyhýbať. Dvakrát počas mojej väzby došlo v tej časti väznice, kde som bol ja, k vzbure. Raz to bolo kvôli preplneniu väzenia v Crumline a druhý raz vo väzení Maze kvôli tomu, že republikánov i lojalistov zatvárali spolu, čo vyvolávalo silné trenice, rovnako nebezpečné ako tie vonku. V oboch prípadoch sa mi s Božou pomocou podarilo držať sa stranou a tak sa vyhnúť trestu.

Raz som dostal do cely nového spoluväzňa. Ed mal pornografický časopis, ktorý koloval z cely do cely. Jeho prvé slová, keď zbadal, že hľadím na obálku, boli: „Pomôž si sám, kámo.“ Pri týchto slovách som tiež pocítil, ako sa vo mne dvíha stará vlna žiadostivosti. Na moje zdesenie, pri pohľade na prvé stránky som sa v rozpakoch začervenal. Čo sa deje? Kedysi som podobné veci rozdával zo zábavy a pre zisk. Potom mi svitlo – Duch Svätý mi jasne hovorí, aby som ten časopis odložil. Čakal som, zvedavý kto vyhrá boj, ktorý sa vo mne odohrával – Boh či diabol. Potom som pozbieral všetku svoju vôľu a odložil som časopis na policu.

Po celý zvyšok dňa sa mi darilo niečo robiť, aby som na to nemusel myslieť, ale keď prišiel čas na modlitbu pred spaním, moja myseľ neustále odlietala k tým sexy obrázkom. Boli to najhoršie muky, aké som kedy zažil. Môj duch sa snažil byť čistý a spravodlivý, ale moje telo bolo žiadostivé po nahých ženách. Nikdy sa mi úplne nepodarilo potlačiť svoju náklonnosť k pornografii, a tak môj zápas bol ako boj alkoholika s fľašou. Ako som si ľahol do postele, začal som sa doslova potiť. Nevediac, čo iné mám robiť, modlil som sa: „Drahý Ježiš, viem, že si bol mužom, a tak chápeš môj

boj. Nechcem sa dívať na ten časopis. Ukáž mi, prosím, čo mám robiť.“

„Si v poriadku, kámo,“ spýtal sa Ed. „Áno, som v poriadku,“ zaklamal som. Potom som sa rozhodol že budem úprimný. „Vlastne, nie som v poriadku, Ed. Mám problém a ty mi môžeš pomôcť. Ja som kresťan... ale nie som ním veľmi dlho. A ... teda...“ „No,“ povedal Ed čakajúc. „Tak čo to má spoločné so mnou, kámo?“ „Ide o tvoj pornočasopis, Ed.“ „Idem z neho zbláznieť, ale nechcem sa doň pozrieť. Byť kresťanom neznamená, že nie som chlap, ak vieš, čo tým myslím. Mohol by si to dať preč? Aj tak to nie je na nič dobré. Po čase ťa to doštane.“

Čakal som že sa mi zasmee do tváre. Namiesto toho povedal: „Budem o tom rozmyšľať, kámo,“ a obrátil sa na druhú stranu. Ráno bol časopis preč. Neviem, čo s ním Ed urobil, a ani som sa ho na to nepýtal. Najlepšie na tom bolo, že muky, ktoré som prežíval noc predtým, zmizli rovnako tajomne.

Počas svojho pobytu za mrežami som mal veľa príležitostí tráviť čas s mužmi, ktorí sa vo väzení Maze stali kresťanmi.

Hodnota

Ak v našej spoločnosti existuje skupina ľudí, ktorých označujú za stroskotancov, sú to určite ľudia za mrežami. A predsa Ježiš sa dobrovoľne navždy stotožnil s väzňami, keď povedal: „Poďte, požehnaní môjho Otca, príjmite ako dedičstvo kráľovstvo, ktoré vám je pripravené od stvorenia sveta. Lebo ... bol som vo väzení a prišli ste ku mne. Odpovedia mu spravodliví: Pane, kedy sme Ťa videli... vo väzení, a prišli sme k Tebe? Odpovie im Kráľ: Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“ (Úryvok z Evanjelia podľa Matúša, 25:34-40)

Toto bolo jediné miesto v Ulsteri, kde bývalí príslušníci IRA a UDA mohli zažiť bratské spoločenstvo v Kristovi. Bolo to práve za takýchto okolností, keď som si uvedomil, že môžem milovať svojich bývalých nepriateľov, pričom som cítil, že som dostal ÚPLNÉ ODPUSTENIE. Ba čo viac, bol som schopný úplne odpustiť iným.

Počas môjho pôsobenia v kresťanskej komunite v Maze som sa zoznámil s Jamesom McIlroyom, ktorý bol vtedy riaditeľom Severoírského väzenského spoločenstva v Belfaste. Po mojom pobyte vo väzení, kde som študoval Bibliu korešpondenčne, som na Jamesov návrh začal študovať na Belfast Bible College. Toto bol veľký krok vo viere. Boh mi ukázal svoju vernosť a dal mi príležitosť, aby som sa o jeho lásku podelil s väzňami, ktorých Ježiš prišiel vyslobodiť. ●

Alberta

Nedávno v kanadskej provincii Alberta prišla do pracovne istá žena oprat' si veci. Kým čakala, zbadala malú krabicu. Boli na nej slová: „Vezmite si, je to zadarmo!“ V krabici boli výtlačky časopisu Hlas. Život k nej nebol dobrý a keď v Hlase čítala, že Boh zmenil životy iných ľudí, ožila v nej nádej. Hneď tam, v pracovni, odovzdala svoj život Ježišovi Kristovi. Odišla s čistou bielizňou a s novou pružnosťou v kroku.

Ako objednať HLAS

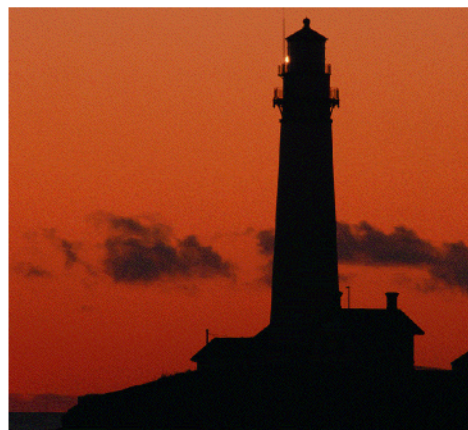
Objednajte si „Hlas,“ pre seba i svojich priateľov.

Ďalšie informácie si možno vyžiadať na adrese:

FGBMFI Slovensko,
P.O. box 47958 06 Partizánske
Tel: 0815-401042
Email: fgbmfi@fgb.pd.sanet.sk

V iných krajinách:

FGBMFI Voice,
P.O. Box 49,
B-3000 Leuven 3, Belgicko.
Tel:(016)20.79.44 Fax:(016)20.79.31
Email: 100444.1300@compuserve.com

Osobný vzťah

Možno, že pri čítaní časopisu *Hlas* si sa zamýšľal nad tým, či aj ty môžeš mať taký vzťah k Bohu, o akom sa tu hovorí. Aby si ho dosiahol vykonaj tieto kroky:

1 Uznanaj pred Bohom, že si žil sebeckým životom a že si hrešil tým, že On nebol Pánom tvojho života a tým si sa od Neho oddelil. „Všetci totiž zhršli a nemajú slávy Božej.“ (Rim. 3:23)

2 Vyznanaj svoje hriechy, obráť sa k Nemu, pros o Jeho odpustenie za minulé hriechy a za pomoc, aby si žil taký život, aký On žiada. „Ak sa nebudete kajať, všetci podobne zahyniete.“ (Lukáš 13:3)

3 Uver tomu, že Ježiš je Boží Syn a tým, že zomrel na kríži, zobrať na seba tvoje hriechy preto, aby si dosiahol Božie odpustenie. „Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodného Syna dal, aby každý, kto verí v Neho, nezahynul, ale mal večný život.“ (Ján 3:16.)

4 Vyznanaj, že chceš pozvať Ježiša, aby sa stal Spasiteľom a Pánom tvojho života. „Ak ústami vyznávaš Ježiša Krista a v srdci veríš, že Ho Boh vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený.“ (Rim. 10:9)

Ak po dôkladnom zvážení chceš urobiť tento dôležitý krok, modli sa nahlas túto modlitbu: „Drahý Bože, viem, že som hriešnik a som preto odsúdený na záhubu. Vo svojom srdci verím, že Ježiš, Tvoj Syn, zomrel za všetkých hriešnikov i za mňa a vylial svoju krv, aby zmyl moje hriechy. Vyznávam, že Ježiš je Spasiteľom a Pánom môjho života a ďakujem Ti za dar večného života. Verím, že mi pomôžeš žiť tak, ako si Ty želáš.“

Nespoliehaj sa na to, že tvoje pocity sú dôkazom tvojho prijatia u Boha. City sú nestále a tvoj nový vzťah k Bohu je založený na Jeho zasľúbeniach (Rim. 10:13). *Nehanbi sa rozprávať iným o svojom vzťahu k Ježišovi* (Matúš 10:32). *Denne sa modli a čítaj Bibliu* (1Pet. 2:2, Ž 37:4, Rim. 8:14). Keď si vykonal toto najdôležitejšie rozhodnutie svojho života, prosíme, oznám nám to.

Adresa Hlasu, FGBMFI

Adresa Hlasu, FGBMFI Slovensko, P.O. box 47, 958 06 Partizánske, Tel: 0815-401042, Email: fgbmfi@fgb.pd.sanet.sk, V iných krajinách: FGBMFI Voice, P.O. Box 49, B-3000 Leuven 3, Belgicko, Tel:(016)20.79.44, Fax:(016)20.79.31, Email: 100444.1300@compuserve.com

- Oznamujem vám svoje rozhodnutie nasledovať Ježiša Krista. Prosím vás, aby ste mi poslali brožúrku „Teraz si prijal Krista“.
- Prosím o zaslanie informácií oFGBMFI.
- Prosím o zaslanie podrobnejšej informácie týkajúcej sa členstva vo FGBMFI.

Meno a adresa (píšte čitateľne)

Bezpečnosť

Peter Tompsett, Gresford, Anglicko

Hľadiac z okna preplneného ruského vrtuľníka na zasnežené vrcholky hôr prechádzajúce pomimo vo výške očí, spýtal som sa: „Prečo letíme tak nízko?“. Otázku som položil jednému anglicky hovoriacemu cestujúcemu, ktorý sa vracal domov do Náhorného Karabachu. „Aby sme boli pod azerbajdžanským radarom. Inak by poslali stíhačky, aby nás zostrelili,“ odpovedal pokojne. Pristihol som sa, že zrazu pozornejšie sledujem modrý horizont a premýšľam, prečo vlastne podnikám túto cestu do oblasti, kde prebieha jedna málo známa etnická vojna.

V myslí som sa vrátil do letného tábora, keď som mal práve trinásť rokov a po prvý raz som počul, že v Božích očiach mám vysokú cenu a že Ježiš Kristus pri-

šiel na zem aby zomrel ako môj Vykupiteľ. Pamätám sa, že tento dôkaz Jeho lásky na mňa zapôsobil tak, že som Mu odovzdal svoj život.

Keď som mal šestnásť rokov, pridali som sa k malému miestnemu cirkevnému zboru a začal som viesť život plný činností zameraných na to, aby som odhalil čo najviac o Božích plánoch so mnou a so svetom a prihovárал som sa k iným pri rôznych evanjelizačných akciách. Vzrušovalo ma poznanie, že každý z nás má isté poslanie, ktoré musí splniť a že život je postupné poznávanie tohoto posolania. Keď som mal dvadsaťjeden rokov, nadišiel čas, aby som odišiel z domu Bol som už unavený zo šedivosti Londýna. Zamiloval som sa do nádherného kresťanského dievčaťa zo Sussexu a rozhodol som sa požiadať o prijatie do polície v Sussexe. Podarilo sa mi to a zrazu som sa

ocitol vo svete modrých uniforiem a právnických kníh na policajnej škole vo Folkestone v Kente. Prevelili ma do malého mestečka v západnom Sussexe a ja som čoskoro zistil, že zločinci nehrajú podľa pravidiel. Boh ma používal na to, aby som pomáhal ľuďom, ktorí sa ocitli v zúfalých situáciách. Zistil som, že nešťastí sa ľudia prirodzene obracajú k Bohu a sú pripravení počúvať o Jeho plánoch.

Po ôsmich rokoch, počas ktorých som sa oženil a založil si rodinu, som pocítil, že ma Boh volá preč od polície. Spočiatku som nechcel odísť, pretože som mal veľmi úspešnú kariéru, viacero uznávaní, hodnotné skúšky a kvalifikáciu dopravného špecialistu vrátane veľmi ceneného inštruktorského certifikátu.

Prišli sme do veľmi živého baptistického cirkevného spoločenstva vo Walton

on Thames a rýchlo sme sa zapojili do práce s mládežou a do vedenia nedefinovanej školy. V práci sa mi darilo. Pravidelne som postupoval a dostával som sa na zaujímavé práce. Vo svojom duchovnom živote som však začal pociťovať potrebu viac sa priblížiť Bohu. Zdalo sa, že niektorí z mojich priateľov sa zmenili a hovorili o „krste v Duchu Svätom“. Prijal som pozvanie na jedno raňajkové stretnutie FGBMFI v Café Royal v Londýne a rečníci na mňa veľmi zapôsobili. Keď som na konci prišiel dopredu na modlitbu, zažil som obrovský pocit Božej lásky a pokoja, ale zdalo sa, že sa nič viac nestalo.

V nasledujúcich mesiacoch sa však predsa niečo zmenilo. Keď som sa delil so svojou vierou s inými ľuďmi, zdalo sa, že nachádzam presne tie slová, ktoré potrebovali počuť. Čo bolo ešte prekvapujúcejšie, začali prichádzať moji priatelia a pýtali sa, čo spôsobilo tú zmenu

Južný Londýn

Vyštáľ som v južnom Londýne v ulici, s malými terasovými domkami ktorých chrbty boli obrátene k posúvnuému nádražiu. K mojim spomienkam na detstvo patria nálety a že môj otec prišiel vo vojenskej uniforme domov, mal pušku na ramene a priniesol mi hračku, ktorú pre mňa vyhotovil. Keď sa skončila vojna stal sa automechanikom a ja som išiel do školy. Ako 12 ročný som urobil prijímaciu skúšku do tamojšej strednej školy a vklzol som do sveta činnosti a vedomostí, o ktorých som predtým nevedel, že existujú. Naš premiér John Major navštevoval tú istú školu, ale on bol rok mladší a preto som sa s ním nestýkal. Keď som bol v druhej triede, jeden zákazník môjho otea, ktorý bol burzovým obchodníkom, sa ponúkol, že mi zaplatí letný tábor pre mládež. Tam som sa stal kresťanom.

FGBMFI MÁ POBOČKU NEĎALEKO VÁS

Nachádzame sa v krajinách po celom svete.

Slovensko

Bratislava

Peter Štrompach
07-849592

Partizánske

Omar Viera Lopez
0901-712172

Turč. Teplice

Milan Uličný
0841-424100

Topoľčany

Richard Stručka
0815-23716

Prievidza

Dušan Strbach
0862-38775

Čechy

Brno

Dr. Vladimír Šedivý

Štolcova 31, 612 00 Brno, Tel 05/532195

Plzeň

Václav Prokopec
Bděnéves 22, 330 32 p. Koželuhy

Ostrava

Pavel Rončka
Jana Maluchy 33, 708 00 Ostrava Poruba

Praha

Václav Lamr
Bellušova 1821, 155 00 Praha 5, tel: 02/5610907

Sokolov

Ing. Miroslav Pulkert
Sportovní 2023, tel: 0168/625373

Třeboň

Ing. Karel Lívanský
ČSc., Táborská 1102, 379 01 Třeboň

V iných krajinách

FGBMFI pre Európu: P.O. Box 49, B-3000 Leuven 3, Belgicko, tel.: (016) 20 79 44, fax: (016) 20 79 31, E-Mail: 100444.1300@compuserve.com

vo mne. Táto sila akoby vychádzala zo zdroja, ktorý bol vo mne, hoci som si to neuvedomoval.

Zrazu v mojej firme došlo k zmenám a ja som zostal nadbytočný. Uprostred všetkého toho zmätku mi ponúkli vedúce miesto v severnom Wales! Po mnohých modlitbách som sa rozhodol miesto prijať a tak sme sa presťahovali do veľkého starého domu v krásnom kraji vo waleskom pohraničí. V dome sa vyskytlo viac problémov, než odhalili architekti, ale poisťovňa napodiv zaplatila všetky dodatočné práce. Toto sme považovali za potvrdenie skutočnosti, že sme naozaj sledovali Božie vedenie.

Len čo sme sa usadili, prišla pohroma! Vtedy som pracoval ako britský obchodný manažér pre pobočku jednej známej chemickej firmy a pomáhal som budovať rozvíjajúci sa podnik. Ako blesk z čistého neba prišla správa, že materská firma sa dostala do ťažkostí a že bude treba zrušiť tridsať vedúcich miest. V takýchto chvíľach sme zisťovali, aká skutočná je naša viera. Deň čo deň sa mi rôznymi spôsobmi dostávalo povzbudení. Zistil som tiež, ako veľmi o mňa moji priatelia dbajú.

Vykonal som všetko, čo treba, aby som si našiel prácu. Napísal som niekoľko stoviek listov, uchádzal som sa o mnoho miest, bol som na mnohých pohovoroch, ale nebolo z toho nič. Bolo jasné, že keď máte viac ako 45 rokov, považujú vás za odpísaného. Keď som už vyčerpал všetky možnosti, požiadali ma, aby som otvoril kanceláriu pre Agentúru na podporu a rozvoj. Vedel som, že toto naplňoval Boh, a tak som prijal. Ukázalo sa, že budem môcť použiť všetko, čo som sa predtým naučil o vytváraní pracovných skupín, motivácii, vedení rokovaní, riadení stykov s verejnosťou, reklame i marketingu. Podarilo sa mi vytvoriť pracov-

né skupiny na získavanie finančných prostriedkov z dobre motivovaných ľudí, ktoré sa zakladali na cirkevných spoločenstvách a vštepoval som im svoje predstavy.

O našom úsilí sa dozvedeli isté významné regionálne noviny a začali kampaň na získanie peňazí pre deti v Bosne. Podarilo sa mi získať podporu známych osobností, armády i slávnych popových hviezd. Často si táto práca vyžadovala, aby som do nitky premokol pri zbieraní peňazí pred futbalovými štadiónmi a osobne viedol expedície s množstvom pomoci do Bosny, čo zahŕňalo prekonať hroznú morskú chorobu, pracovať v búrkach, spať v autách za presunu a bojovať s byrokratmi na hraniciach. Znamenalo to tiež navštíviť Rumunsko v rámci projektu pomoci pre malé deti infikované AIDS a dívať sa na ich utrpenie, a tiež dopraviť pomoc do Arménska a Náhorného Karabachu.

Pohľad na nešťastia, ktoré celým krajinám spôsobuje hrabivosť a politické ambície zmenil i moje chápanie vlastného života. Keď vidíte hrdinstvo obyvateľov Karabachu a za úsvitu vás zobudzajú výbuchy bômb, zblíži vás to ľuďmi. Bolo pre mňa zvláštnou výsadou, že som im mohol pomáhať a že som mohol využiť svoje styky s farmaceutickým priemyslom na získanie liekov, ktoré sa dostávali do takýchto miest. Keď sme nalietať na prístávaciu dráhu, znovu som si uvedomil, že môj osud určuje Boh.

Keď sa obzriem na tie roky, vidím, ako ma Boh viedol a používal na naplnenie svojich plánov. Videl som, ako využíva zdanlivé katastrofy na to, aby nás dostal tam, kde nás potrebuje, a preto sa dívam do budúcnosti s radostným očakávaním. A vari by som nemal?! ●

Pornografia a obavy

Wolfgang Putz, Viedeň, Rakúsko

V priebehu rokov som sklúzol k humanistickému spôsobu života a skončil som s tým, že som začal veriť, že som dosiahol istý druh humanistického ideálu. Preto bolo pre mňa veľkým sklamaním, keď som neustále narážal na svoje vlastné hranice. Napriek arogancii hraničiacej s cynizmom som bol naplnený obavami a neistotou. A okrem toho tu bola moja záľuba v pornografii. Potreboval som čoraz tvrdší materiál. Toto ma zotročovalo i po tom, čo som sa oženil.

Na druhej strane som sa vždy obával Boha, či lepšie povedané Jeho odsúdenia. Vedel som, že nežijem správnym spôsobom, nevedel som však, čo robiť, aby som veci zmenil. A tak som v snahe akosi upokojiť svoje svedomie každú nedeľu chodieval do kostola, ale nepomáhalo to. Moje náboženské myslenie bolo preniknuté predstavou, že človek sa môže vysporiadať s Bohom prostredníctvom dobrých skutkov. ●

Potom mi môj švagr začal rozprávať o svojom vzťahu k Ježišovi Kristovi a neustále u nás nechával časopis Hlas. O niekoľko rokov neskôr, keď som čakal na dovolenkový let, zdvihol som výtlačok Hlasu, ktorý tam nechal akýsi cestujúci a začal som čítať. Príbehy na mňa tak zapôsobili, že som začal plakať.

O niekoľko mesiacov neskôr ma pozvali na stretnutie FGBMFI, kde som konečne odovzdal svoj život Ježišovi Kristovi. Keď moja manželka videla zmenu, ktorá sa vo mne odohrala, i ona odovzdala svoj život Ježišovi. Od toho okamihu sa v našom vzťahu mnohé zmenilo. Božia láska nás natoľko uchvátila, že sme sa rozhodli zariadiť si celý život podľa Jeho Slova – Biblie. Rocková hudba, pornografia a neviazaný spôsob života ma zväzovali, ale Ježiš Kristus ma oslobodil, a to nielen v náboženskom zmysle, ale i v reálnom živote. ●

Vaša voľba

Lasse Suhonen, Espoo, Fínsko

Od mladosti mi bolo jasné, že pochádzať z pobožnej rodiny nestačí. Viera mojich rodičov a starých rodičov mi mohla iba ukázať správny smer. Musel som však mať svoj vlastný vzťah k živému Bohu.

Keď som ako mládenec pracoval vo Švédsku, šiel som na jedno kresťanské stretnutie, kde som vykonal osobné rozhodnutie dať Ježiša na prvé miesto vo svojom živote. Toto bol ten najdôležitejší a najúžasnejší deň môjho života. Boh bol ku mne po celé roky taký dobrý! Kresťanský život je zaujímavý a plný výziev, a aj keď som nestál za kazateľským pultom, cítil som, že Božie poslanie plním vo svojej práci.

Často brávam stopárov a delím sa s nimi o svoju vieru. Za tie roky som stretol niekoľko veľmi zaujímavých ľudí a za mnohých z nich som sa mohol modliť. Ako podnikateľ sa snažím využiť to, čo mi Boh dáva, pre Jeho kráľovstvo. A všetko, čo som dal Bohu, sa mi viacnásobne vrátilo.

Raz malo niekoľko našich zákazníkov prísť na stretnutie s nami z Minska do Sankt Petersburgu. Silne som cítil, že by som každému z nich mal dať ruskú Bibliu. Keď som to urobil, oni Bibliu prijali a povedali: „Zastupujete firmu, ktorá si ctí Božie Slovo. A s takou firmou chceme robiť obchody.“ Pre nás to boli dôležití zákazníci.

Každému z našich zákazníkov posielame Hlas a dosahujeme

dobré výsledky. Teraz sme veľmi aktívni v pobaltských krajinách a s tamojšími zákazníkmi vedieme veľmi zaujímavé rozhovory. Mnohí z nich vďaka tomu spoznali Ježiša.

Pri jednom spoločnom podniku s istou ruskou firmou sme sa rozhodli, že im hneď od začiatku ukážeme, čo zástávame, a tak, keď poslali do Fínska svojho človeka, aby sa s nami stretol, vzali sme ho na kresťanské stretnutie v Helsinkách. Vynasnažili sme sa nájsť čo najlepšiu tlmočnicu. Verne tlmočila každé jedno slovo, čo tam odznelo. On potom povedal, že ešte nikdy nepočul odkaz evanjelia vyjadriť tak jasne a zrozumiteľne.

Krátko nato sa ten človek jedného rána neobjavil vo svojej kancelárii. Ľudia vyšli, aby zistili, či sa niečo nestalo. Našli ho zastreleného v aute. O príčine nič nevieme. Iba Boh vie, kde je náš priateľ teraz, ale sme šťastní, že sme využili príležitosť podeliť sa s ním o dobrú zvesť o Ježišovi Kristovi skôr, ako bolo neskoro.

Raz prišiel na návštevu jeden priateľ, ktorý vlastnil fínsku firmu konkurujúcu reštauráciám MacDonald's a Carol's. Jeden večer sme sa s ním rozprávali o Ježišovi. Na druhý deň ráno povedal: „Ešte nikdy som tak zle nespál. Ležal som a rozmýšľal, rozmýšľal a znovu rozmýšľal o tom, čo ste hovorili.“ Dnes je ten človek, multimilionár a úspešný podnikateľ, silne veriaci. On a jeho manželka sa delia o Ježiša s inými, kdekolvek prídu a mnohí z ich zamestnancov odovzdali svoje životy Ježišovi Kristovi. Ak sme pripravení uctievať Boha vo svojej práci, nikdy nebudeme futovať. ●

Dobré pripomenutie

Eugène Schuler, Cleebourg, Francúzsko

Keď som bol nedávno v Strasbourgu, zaparkoval som auto a vybral som sa električkou do stredu mesta. Keď som odchádzal od auta, zdalo sa mi, že akýsi vnútorný hlas hovorí, že toto nie je dobré miesto na parkovanie. Nanešťastie, na varovanie som nedbal. Keď som sa v ten večer vrátil, s hrôzou som zistil, že do auta sa mi niekto vlámal. Táto skúsenosť bola pre mňa cenným poučením. Som oddaným kresťanom už trinásť rokov a viem, že Boh mi chce pomáhať i v tých najobyčajnejších veciach. Možno, že nie vždy chápem, prečo mi hovorí, aby som niečo urobil, ale viem, že na to má vždy dobrý dôvod.

Pre kresťana je dôležité, aby bol vnímavý na vedenie Božím Duchom. Napriek mojej neposlušnosti ma Boh predsa len ochránil, pretože mi ukradli iba bezvýznamné veci. Pod sedadlom zostala nedotknutá taška s pomerne veľkou sumou peňazí. Otvorili kufor na aute, ktorý bol plný Biblií, ale nevzali nič.

Keď som vlámanie ohlásil, policajt vzdychol: „Toto sa stáva každý deň. Ale je veľmi neobvyklé, že nevzali peniaze.“ Auto mi bez ťažkostí opravili. Postarala sa o to poisťovňa. Som povďačný za toto pripomenutie, že Boh sa zaujíma o každú súčasť nášho života. ●

Druhá šanca

Robert Wöhlars, London, Anglicko

„Prosím, nenechaj ma zomrieť!“ volal som smrteľne krvácajúc zo strelnej rany. „Daj mi druhú šancu!“ Bolo to okolo Vianoc roku 1987. Pred rokmi som odovzdal svoj život Ježišovi Kristovi, ale potom som sa od Neho odvrátil. Všetku moju pozornosť pohltila hudobná scéna, kde som pôsobil ako pianista. Napriek tomu, Boh stál pri mne vždy, keď som ho potreboval.

Keď som cestou do bluesového a džezového klubu, kde som mal hrať, nechal vystúpiť priateľa, začali na mňa strieľať. Svedkovia neskôr vypovedali, že na moje auto strieľalo niekoľko mužov v rôznych uhloch a z bezprostrednej blízkosti. Zasiachnuté boli aj okolité domy. Moje auto guľky prevrtali na sito. Prvý výstrel ma zasiahol do hlavy a stratil som vedomie. Keď som sa prebral, bol som čiastočne ochrnutý a všade okolo bola krv. V jednej strane hlavy mi uviazla guľka kalibru 11 milimetrov.

Potom, keď som pošepky prosil Ježiša, aby zachránil môj život, zažil som najväčší zázrak svojho života. Sila Ducha Svätého spočinula nado mnou a ja som vyšiel z auta ako Lazar z hrobu.

Podarilo sa mi dostať sa do najbližšieho domu. Sadol som si na verandu a domáci zavolali pomoc. Na moje prekvapenie to boli kresťania a hneď sa začali modliť za moje prežitie a uzdravenie. Strácal som množstvo krvi a myslel som si, že každú chvíľu zomriem. Zrazu som si uvedomil, ako ďaleko som odpadol od Boha. „Ježišu, prosím, odpusť mi!“ modlil som sa. Odpovedal mi slabý hlas: „Neboj sa,

Bob, nezomrieš.“

Prišla sanitka a odviezla ma do nemocnice, kde mi vybrali guľku. Policajti mi neskôr povedali, že iba veľmi málo ľudí prežije takéto nebezpečné strelné zranenie hlavy. O niekoľko dní, bolo to skoro ráno, prehovoril do môjho srdca Pán: „Urobil som zázrak a zachránil som ti život. Ale teraz chcem zvyšok tvojho života pre seba.“ Neodporoval som.

Roky som bol profesionálnym hudobníkom. Na piano som začal hrať ako malý chlapec. V šesťdesiatych rokoch ma očarili Beatles. Zabudol som na všetko ostatné a svoju energiu som sústreďoval iba na svoju hudobnú kariéru. Niekoľko blízkych priateľov ma varovalo pred mojím spôsobom života asi rok alebo o niečo viac pred prestrelkou. Jeden z nich povedal: „Boh mocne volá po tvojom živote. Ak sa mu budeš ďalej vyhýbať, je možné, že sa ti príhodi niečo hrozného.“ Hoci som pociťoval vnútornú prázdnotu, zistil som, že nie je ľahké odísť zo sveta hudby.

Keď som sa vrátil z nemocnice, s hrôzou som zistil, že zranenie mi poškodilo sluch a že som stratil hudobné vnímanie. Tým bolo po mojej hudobnej kariére. Musel som zrušiť všetky vystúpenia a sústrediť sa na vyliečenie.

Študoval som Bibliu a knihy o zázračnom uzdravení. Pod ich dojemom som kľakol na kolená a začal som sa modliť verše, ktoré som čítal v Biblii. Veril som, že Boh moju modlitbu vyslyší. Nedávno zázračne zachránil môj život a tak môžem s istotou veriť v ďalšie uzdravenie. Po lícach mi stekali slzy, pretože to, čo pre mňa Ježiš urobil svojou smrťou na kríži, sa mi zrazu stalo živou realitou. Nakoniec Ježiš moju modlitbu naozaj vyslyšal a ja teraz venujem mnoho zo svojho času, aby som vydával svedectvo o úžasnej láske Ježiša Krista.

Práca vo svete hudby môže viesť k mnohým hriechom a pokušeniam. Mohli by ste si myslieť, že sa môžete nakrátko ponoriť do svetských rozkoší a že vás to nijako nepoznamená, ale to je iba klamná predstava. Nedajte sa zviešť, je to vážna vec!

Keď Boh vo svojej štedrosti obnovil môj hudobný sluch, začal som hrať na klávesových nástrojoch v kostole, do ktorého som chodieval. Teraz pracujem na albume kresťanských piesní, ktoré som napísal o Božej láske a moci robiť zázraky v našich životoch. Moje povolanie mi poskytlo niekoľko mimoriadnych príležitostí. Mal som napríklad možnosť podeliť sa so svojou vierou s filmovou hviezdou Clintom Eastwoodom i s inými, keď sme pracovali na novom filme, ktorý nakrúcal.

Som vďačný, že mi Boh dal druhú šancu! ●

KTO SME?

Medzinárodná spoločnosť podnikateľov zvestujúcich plné evanjelium je medzinárodné združenie kresťanských podnikateľov, ktorého účelom je:

1 Volať ľudí k Bohu a k cirkvi prostredníctvom dosvedčovania Božej moci a prítomnosti v dnešnom svete posolstvom plného evanjelia každému človeku.

2 Poskytovať základňu pre kresťanské spoločenstvo ľudí pod jedinou zástavou ich zážitkov v Ježišovi Kristovi posilňujúc ich, aby sa vracali späť do svojich cirkevných obcí občerstvenia a obnovenia. FGBMFI nie je ani cirkvou, ani sektou. Nemá kňazov, ani pastora a nezakladá cirkevné obce.

3 Prispievať k väčšiemu zjednoteniu kresťanov.

HLAS číslo 982

This is one of twenty-eight languages of Voice Magazine published by the FGBMFI International Office. The UK edition is printed six times a year. • P.O. Box 49, B-3000 Leuven 3, Belgium. Tel: (016)20.79.44 Fax: (016)20.79.31

PUBLICATIONS • Editor: Blair Scott
E-Mail: 100444.1300@compuserve.com
International Publications Directors: Jerry Jensen & Blair Scott. • Assistant: Donato Anzalone. • Graphics: Int'l Graphics & Design • Art: Jean Claude Duviella. • Int'l Graphics: Colin Smith.